

Ömür Hanıma Mektuplar 1

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Ocak 2024

“Gökyüzünü öpmek isterdim Ömür Hanım, gözlerimle değil dudaklarımla. Yoruldum bulutları kirpiklerimde taşımaktan.” (Alıntı)

Sağanağına yakalandım: yağın düşlerden bir küre inşaat ettim cihana kardeş bellediğim bir dünyayı yüreğimle kalemimle küredim önceme küskün yarına meftun belki de bir ağacın kurutulmuş direği idim: Kâh kökü kurumuş bir ağaç gövdesi...

Kâh, şehrin beyhude ekseninde saklı bir elektrik direği aydınlattığım kadar sokağı aymazlığında yalnızlığın sonsuzluğa mahal veren bir ışığa saklı iken ruhumda dünümden ayırt edemediğim günümünden sürgün edildiğim o talaşlı lahza.

Telaşımı mazur gör ama yitimimden de haberdar edeceğim elbet seni lakin öncesinde eseceğim yetmedi gürleneceğim yetmedi solan tenimden yeniden doğacağım sönen ışığımdan da büyük bir kasveti taşıırken yüreğimde delişmen deli cesaretimle azıcık daha yanacaktır canım ben ki bir mevta ben ki saydam bir yürek ben ki şakıyan kuşun sağdıç mevsim gibi delişmen rüzgâr gibi içime ters esen. Günümü uyuttum dizlerimde.

Annemin beşiğini tıngır mıngır salladım gün bitiminde.

Geride kalansa o sessizlik ve O Ulvi Çağrı:

Hazanın bam telinde basılı geçmek bilmeyen bir ağı.

Öncem kayıp, Ömür Hanım anda saklı mevcudiyetim ve yüreğimde saklı o devasa yarık.

Bir inilti iken duyduğum.
Seferisiyim sözcüklerin ve güvendiğim sağduyum:
Mademki solumla yatıp kalkarım.
Mademki solumdaki tahakküm ile yaşarım.
Solumdan sağıma uzanan o yol ve işte aşkla eşelediğim aş erdiğim ve de aşk iken tek servetim.
Ruhumun hicranına b/andım kalemi ama yetmedi.
Çok ama çok sevdim ben kederi:
Acımla beslendim kaderime yüklendim açamadığım kapıları ise Rabbime havale ettim...
Havale geçiren çocuksu yüreğimle.
Hazzından değil acısından gelen çağrı ile.
Açığa alındığım kadar bazen bir muallime bazen bir memur tünediğim yüreğin kerameti ve işte
gözümde de sakındığım kadar sevgiydi arz ettiğim talep bulmasa da yağın laneti öteledim öncemde
mahcup anda iken tevazuum yarına odaklı bir meyyal iken göğsümden sökün eden yüreğimden dökülen
her zerre...
İfa ettiğimden de öteydi yaşam.
Öncesiz bir anaç yürek.
Sonrasız yetim bir ayraç
Verdiğim o devasa Es.
Acımdan doğdum.
Açımdan geçemedi acılarım.
Açmaza girip Rabbimde buldum teselliyi temennim odur ki:
Kimsenin yüreği ağlamasın.
Varsın olsun çağlayım.
Varsın olsun için için ağlayım.
Sevgili Ömür Hanım, sefasını sürdüğüm kadar cefamın minnet de etmezken bir Allah'ın kuluna
meylettığım bir Rakımdır bir Makamdır konduğum.
İnsan sevgimden çıkıp da yola kendimden fırar ettiğim.
Sevdiğim kadar sevilmediğim neydi hem?
İçimdeki izdihamı önce yere sonra göğe serdim.
Eziyet bildiğim değilken sevgim bir meziyet babında herkesi ama herkesi yüreğimde ağırladım.
Ve işte saf tuttuğum safiyet
Yüreğimden gelen o afiyet.
Kaf Dağında gezinenlere meyletmediğim kadar da af diledim aralıksız Rabbimden kimse şirk koşan
Rabbine kimse nefreti şiar edinen.
Şiarım nasıl ki sevgi ve İlahi Adalet...
Ben seni çok sevdim:
Bazen durduk yere.
Bazense sebepsiz.
Öykündüğüm kadar aşka kavuşulası mizacım Rabbim için yandığımdan da öte yağın rahmeti tek tek

ekmiŐken içime bahŐettiĐim bu yoldan da yoktur asla dönüşüm.
Benim bir tek öyküm de bu deĐildir elbet.
DiĐer öykülerimde buluşuna dek emanet ol Mevla'ma...